

Sadie

Cez žalúzie presvitá slabé svetlo. Pomaly zaostrujem na izbu.

Zobudiť sa ráno na zadnom sedadle auta nie je takýto divný, osamelý pocit. Vtedy viem, čo sa bude diať, keď vstanem. Sadnem za volant. Budem šoférovať. A hľadať Keitha. Lenže tento mäkký vankúš pod hlavou, starý, ale polopohodlný matrac podo mnou a upokojujúca váha periny mi pripomínajú domov a všetky tie veci, ktoré nebudem už nikdy robiť. Nikdy sa po špičkách nevkradnem Mattie do izby a jemne ju nezobudím. Nikdy z nej nemilosrdne nestiahnem periny, ak sa jej ani o desať minút nato nepodarilo vytrepať z postele. Ale vždy sa jej podarilo dostať k stolu až potom, čo jej praženica vychladla a vytvorila divnú umelú hmotu. Vždy na to nadávala. Až potom mi došlo, že bola švihnutá a presne takto jej tie raňajky najviac chutili...

To boli moje rána.

A on mi ich vzal.

V nose cítim šklbavú bolesť a mala by som s tým niečo spraviť. Donútim sa vstať, natiahnem si džínsy a zrazu si na hodinách na nočnom stolíku všimnem, že je päť poobede. Fúha!

Bosá vykĺžnem z izby. Podlaha je chladná; chlad mi úplne umŕtvuje prsty na nohách – keďže sa to isté stalo

s mojou tvárou. Parkovisko už nie je také prázdne ako včera večer – okrem môjho auta je tam na druhej strane ešte jedno, o čosi žiarivejšie aj o čosi novšie. Prejdem okolo upratovačky, ktorá práve vychádza z prázdnej izby. Prvá vec, ktorú si na nej všimnem: je veľmi vysoká. A statná, s vlnitými vlasmi pieskovcovej farby. Keď prechádzam okolo, mám pocit, že sa na mňa díva pridlho. Na čele sa jej zjaví vráska a výraz tváre by mohol vyjadrovať, že má o mňa obavy. Viem si len predstaviť, ako asi musí pôsobiť moja tvár, a cítim sa previnilo. Mám nutkanie otočiť sa a povedať jej, že som v pohode.

Som v pohode.

Z automatu beriem vedro plné ľadu, a keď som späť v izbe, vysypem ho do uteráka na ruky. Obklad si priložím na tvár, až kým necítim celkom nič. Ľad sa topí a cez medzery medzi mojimi prstami preteká studená voda. V bezfarebnom svetle neskorého popoludnia je izba ešte depresívnejšia. Mokrý uterák hodím do sprchy, dám si tričko a obujem topánky. Kým sa pustím do zvyšku, vytiahnem žalúzie. S nosom asi nespravím nič – chce to len čas. Ale prečešem si vlasy, ktoré sú po sprche jemnejšie a kučeravejšie. Prejdem po nich rukou – vychutnávam si ten pocit, pokiaľ trvá. Potom vlasy stiahnem do copu. Všetky veci napakujem späť do ruksaku a prehodím si ho cez plece. Mám tu zaplatenú ešte jednu noc, ale vravím si, že po tom, čo sa stalo v Montgomery, je vždy lepšie pripraviť sa na možný útek.

Na recepcii už nie je chlapík zo včera. Uvedomím si, že ani netuším, ako sa volal. Teraz tu sedí nejaký chalan; vyzerá, že má čosi po dvadsiatke. Má takú tú detskú tváričku, ktorá vyzerá primladá oproti zvyšku tela, ktoré je svalnaté a šlachovité. Jamky v lícach. Kučeravé hnedé vlasy a jemné opálenie, akoby už stihol stráviť dostatočnú časť leta, ktoré sa ešte ani poriadne nezačalo, vonku. Na sebe má uniformu; tak ako nikde v moteli, ani na nej niet stopy po drozdoch. Chalan si okolo prsta obtáča

klúčenu, respektíve snaží sa ju otáčať, až kým mu s hlasným štrngotom nepadne na zem. Prikrčí sa, aby ju zdvihol, a keď sa znova vystrie, je červený ako paprika. Prične si kľúče späť na opasok. Očami skúma najprv moju dobitú tvár a potom prejde nižšie. Nemám na sebe podprsenku. Vychutnávam si, ako sa jeho ležérna zvedavosť mení na niečo, čo by tam nemalo byť – až kým sa nespamätá, že by sa ma mal spýtať, či niečo nepotrebujem. Má chrapľavý hlas, ktorý mi berie dych. Odkošlem si a nakloním sa nad recepčný pult. Má menovku. ELLIS. Za ním hrá telka, no dnes sú v nej správy.

„Je t-tu D-Darren?“

Prvou reakciou na koktanie je rýchle zažmurkanie, ale rýchlo sa spamätá – aspoň si to myslí. Pretože keď sa pre vás niekto cíti ako monštrum, ten pocit zo seba tak ľahko nestrasiete. Musíte len dúfať, že vás daná osoba vezme na milosť a preukáže vám veľkorysosť, ktorú si zrejme ani nezaslúžite.

Donútim sa usmiať sa naňho – veľkorysosť, ktorú si nezaslúži.

„Čo? Vrátil sa? Nevidel som ho tu a Joe nič nespomínal...“ Pozrie niekam za mňa, akoby očakával, že sa tu Keith objaví. „Darren väčšinou spomenie, že sa zastaví.“

„V-vravel, že t-tu občas b-býva.“

„Odkiaľ poznáš Darrena?“

„S-starý rodinný p-priateľ.“ Odmlčím sa. „J-je t-tu len občas? Ako t-to?“

„Má tu stálu izbu. S Joeom sú už roky kamoši. Býva na čísle desať a necháva si tam aj veci, takže tú izbu neprenajímame.“

„T-to asi p-pre Joea nebude najlepší k-kšeft.“

„V pohode, Darren je fajn týpek. Raz Joeovi zachránil život,“ povie hrdo, akoby na tom sám mal nejaký podiel. „Ale nemyslím, že je teraz niekde v týchto končinách. Ak tu teda nie je niečo, o čom by som nevedel.“

„No š-škoda.“

„Ako dlho zostaneš?“

„D-do z-zajtra.“

„Tak on sa môže hocikedy ukázať, ale môžeš mu tu, keď tak, nechať odkaz, a my mu ho potom odovzdáme.“

Chvíľu si hryziem do pery. „Asi b-by si m-ma nepustil do j-jeho izby...? L-lebo m-mám preňho niečo ako p-pre-kvapenie.“

„Pokojne to nechaj tu, odovzdáme mu to.“

Doriti.

„A n-nevieš, k-kde by mohol byť? Ak dakde b-blízko, m-možno b-by som za ním vedela ísť osobne.“

Ellis sa na mňa zaďáva: „Akože sa to voláš?“

„Och.“ Potiahnem nosom a zvrástim tvár. Ruka mi vyletí k nosu. „Au.“

„Môžem sa spýtať, čo sa ti stalo?“

„N-nehoda. Na aute.“

„Vyzerá to bolestivo.“

„Aj je.“

Nenápadne sledujem zväzok kľúčov za jeho opaskom. Kiežby som ich vedela len tak potiahnuť, aby bola aspoň táto časť jednoduchá.

„Nepotrebuješ niečo?“ spýta sa Ellis.

Pozriem naňho. „Č-čo je t-toto vlastne za p-podnik?“

„Teda,“ pokrčí plecami a placho sa škriabe po hlave.

„Keď niekto vyzerá, že by sa mu zišla pomoc, spýtam sa, čo preňho môžem spraviť. Nič viac.“

Neviem, aký mám z toho pocit. Nikdy presne neviem, ako reagovať, keď sú ľudia ku mne milí alebo ohľaduplní – túžba rozškrabnúť si kožu na tvári asi nebude tou ideálnou reakciou. Znova si odkašlem a snažím sa zmeniť tému: „P-poznáš D-Darrena d-dobre?“

„Tento džob mám vďaka nemu,“ povie. „Stretli sme sa na nete pár rokov dozadu. Mal som vtedy zlé obdobie a on mi pomohol. Vybavil mi u Joea robotu. A môžem tu aj bývať – kým si nenašetrím na dačo vlastné. Super chlapík.“

Spravím krok späť a premýšľam, či som sa pre Keitha nedostala do ďalšieho zlého sna v štýle Silasa Bakera. *Stretli sme sa na nete.* Čo to, doriti, znamená? Ak to znamená...

Ak to znamená, čo si myslím, zaváham tentoraz?

„Na n-nete?“

„No.“

„To ako?“

„Proste spoločné záujmy.“

„Aké?“

Zamračí sa: „Tuším si mi nepovedala, ako sa voláš.“

„T-to máš pravdu.“

V telke zase prepne na znenie. Keď sa k nej Ellis otočí, odchádzam. Chvejú sa mi prsty a len s ťažkosťami potláčam nával paniky. Z recepcie zamierim rovno do chodby s izbami, až kým nestojím rovno pred číslom desať. Skúšam dvere. Zamknuté. Mám čo robiť, aby som ich rovno nevykopla. Prstami si prehrabnem vlasy a pýtam sa samej seba, prečo to musí byť takéto ťažké. Nezažila som si už dosť? Malo to byť jednoduché. *Vždy* to malo byť jednoduché. Nič také ako krásne domiská, kde sa ale skrývajú obludy, ktoré robia príšerné veci, a ja tie veci teraz neviem dostať z hlavy. Na každom kilometri medzi mnou a Montgomery je niekto, koho sa mi nepodarilo zachrániť. A moja sestra je mŕtva. Je stále mŕtva. Čo to, kurva, už nestačí?!

Poriadne udriem do dverí doškriabanou päťou. Potom sa rýchlo zdekujem. Prejdem okolo svojej izby a pokračujem, až kým neprídem na koniec. Musí predsa existovať spôsob, ako sa dostať do Keithovej. Uprene sledujem diaľnicu a roztratené domčeky – niektoré sú bližšie než iné. Langford je síce malý, ale nejako mi pripomína Cold Creek. Na obzore vidieť dym, niekto si zrejme robí ohník na dvore. Mám pocit, že vidím siluety ľudí sediacich okolo, že počujem country hudbu a že mi k ušiam dolieha smiech nesúci sa vzduchom.

Prejdem okolo budovy až dozadu za motel. Je to prakticky len dlhá línia okien, takže presne vidíte, kde sa budova končí. Pokosený trávnik sa zrazu mení na porast, ktorý mi siaha až po pás.

Po špičkách prejdem k prvému oknu. Všetky sú len o niečo širšie a vyššie než ja. Zachytím sa o drevený parapet a vytiahnem sa hore. Parapet má však pichľavý povrch a ja padám dozadu s rukami plnými triesok. *Dokelu!* Keď si povytahujem posledné kúsky z dlaní, donútim sa opäť vyšvihnúť hore, až kým sa mi nepodarí získať dobrý výhľad do... predpokladám, že do kúpeľne.

Vedela by som vliezť dovnútra – bolo by to tesné, ale šlo by to. Keď zatlačím sklo, cítim, že mierne povoľuje. Nie však dosť na to, aby sa rozbitlo. Zoskočím dole a pokračujem ďalej; odrátavam izby, až kým nestojím pri Keithovom okne. Možno toto je tá ľahká časť.

Veď rozbiť sklo by nemalo byť náročné.

Prečesávam zem a hľadám niečo dostatočne ťažké na prerazenie skla. Chvíľu to trvá. Musím sa ponoriť do hľbokej trávy, až potom objavujem dostatočne masívny kameň. Keď cítim v dlani jeho váhu, premietam si dom v Montgomery, obsah tej skrinky...

Neviem, či dám také dačo znova.

Vonku sa už stmieva. Prejdem späť ku Keithovmu oknu a znova sa vytiahnem hore. Musím to spraviť poriadne a hlavne rýchlo. Netuším, čo môže Ellis zvnútra počuť, ale čím rýchlejšie sa mi podarí okno rozbiť, tým lepšie. Namierim a pritlačím kameň o sklo.

Cez sklo.

Oh, doriti, doriti–

Odskočím. Moja ruka vyzerá, akoby som si podrezala žily, červená, červená, totálne červená a surovo dorezaná. Tá bolesť je *kolosálna*. Som taký idiot, úplný, totálny idiot...

„Doritiii...“

Snažím sa potlačiť vzlyk, srdce mi bije až v hlave, a cez to všetko sa pokúšam nastražiť uši. Pretože aj keď mám

svoju posratú ruku komplet rozrezanú a kurevsky to bolí, keď ma tu Ellis nájde, bude to zrejme jeden z mojich najmenších problémov. Čakám. Nič sa nedeje. Asi som v suchu. Ani neviem, či a ako hlasno to bolo počuť. Viem len, že som stiahla ruku späť a okamžite vypukol tento krvavý kúpeľ.

„Okej,“ šepkám. „Okej, okej, okej...“

Je to kruté – jediná osoba, kvôli ktorej dokážem svoj hlas upokojiť, je zároveň niekto, koho viem uistiť najmenej.

Potrebujem – proste sa potrebujem dostať do jeho izby.

Skalou vyčistím okenný rám, potom dovnútra prehodím svoj batoh, snažiac sa nejako vtlačiť dnu bez toho, aby som začala kričať od bolesti. Potrhaná koža je na vzduchu brutálne citlivá. Snažím sa ignorovať svoju vlastnú lepkavú krv všade tam, kde ju nechcem mať.

Zrazu som v sprche. Miestnosť je tmavá a cítiť tu plesnivejúce uteráky. Vyjdem zo sprchy a snažím sa v tlmenom svetle zaostriť. Už ich vidím, kopa uterákov pri umývadle. Jeden schmatnem a omotám si ho okolo dlane. Keď si predstavím, že sa uteráka niekedy dotýkal Keith a teraz sa ten uterák dotýka mňa, obracia sa mi žalúdok. Tichučko prejdem k dverám a otvorím ich. Snažím sa ignorovať pulzujúcu ruku aj fakt, že je uterák pomaly celý zakrvavený.

Keithova izba vyzerá ako moja. Tá istá nevkusná tapeta. Ten istý stôl a stoličky. Má tu aj chladničku, ale myslím, že bude jeho. Toto miesto vyzerá... že tu niekto žije. Posteľ nie je ustlaná a perina vyzerá odokrytá už niekoľko rán dozadu. Všade sú kusy oblečenia: prehodené cez stoličky, na podlahe pri posteli, povešané na skrini so zrkadlom. Netuším, kde začať. Plus musím všetko robiť jednoručne. Otváram a zatváram zásuvky; neporanenou rukou sa prehrabávam vo vreckách rozhádzaných nohavíc; hľadám niečo, prakticky čokoľvek, čo by mi naznačilo, kde môže byť.

No tak, ty zmrď jeden.

Skontrolujem chladničku – musím si zakryť nos, keď sa na mňa vyvalí pach hnijúceho jedla – potom zhodím z postele perinu a prehľadám vankúše. S tou jednou schopnou rukou to trvá svinsky dlho. Celé to posraté miesto komplet prečesám, no na konci celého toho úsilia lapám po dychu a nemám ani ň. Zrazu moju pozornosť upútajú zápalky na nočnom stolíku. To logo. *Cooper's*.

Zasmejem sa.

Potom si sadnem na posteľ a snažím sa nevrieskať.

Stačilo.

Sadie, stačilo.

Vstanem. Prevalím stolík aj stoličky, neúspešne skúšam odtrhnúť bielizník od steny. Vleziem pod posteľ, skoro ma tam pridusia chumáče prachu – inak tam ale nie je nič. Znova si sadnem. Zrazu si všimnem okraj matracca, je teraz na úrovni mojich očí. Okraj matraca... Zdvihnem ho, a keď si všimnem malú obálku úhľadne uloženú na posteľnom ráme, neubránim sa triumfálnemu výkriku. Načiahnem sa po ňu ľavou rukou; na tej druhej visí uterák nasiaknutý krvou, ktorá nepochybne kvapká na podlahu. Schmatnem obálku a matrac zapadne s dutým *bum* naspäť. Sedím na dlážke a čumím na svoj úlovok. Pravú ruku si pritláčam na hrud'. Obálka sa zdá ľahučká, rovnako ako Silasova skrinka. Prebehne mnou nechutný pocit *déjà vu*. Zavriem oči. Cítim pulz až v končekoch prstov, ktorými ju zvieram. Vnútri cítim bublinkovú fóliu.

Daj mi silu, vyslovím v mysli, ale moja prosba nemá konkrétneho adresáta.

Daj mi silu, aby som toto zvládla.

Vysypem obsah obálky.

Srdce mi bije tak silno, že mám pocit, že sa tu zložím ešte skôr, než zistím, čo mám. Zavriem oči a donútim sa zhlboka dýchať; potom ich znova otvorím a pozerám sa na občianky a rôzne iné kúsky. Žiadne fotky. Vďakaabohu, žiadne fotky. Prebehnem všetky doklady a zvieram sa mi hrdlo, pretože toto je po prvýkrát, čo mám... reálny

dôkaz Keithovej existencie, odkedy som sa vydala na cestu. Mám dôkaz o tom, ako sa ľuďom vkradne a potom náhle zmizne zo života.

Sú tu aj nejaké vodičáky, vyzerajú dosť dôveryhodne. Dokonalé fejky. Na každom z nich má fotku. Keď ho vidím, stúpa mi tlak. Chcem prehltnúť jeden zo sklenených črepov v kúpeľni, len aby som sa oslobodila od toho pohľadu. Zmenil sa; vyzerá tak nejako menej aj viac ako obluda, ktorou bol v našich životoch, keď som bola dečko. Vrások okolo očí sú výraznejšie, koža vyzerá nezdravo a tesne obopína lebku. Väčšina preukazov je preškrtnutá X-kom; osoby, za ktoré sa už ďalej nemohol vydávať. Toľko rozličných mien. *Greg, Connor, Adam... Tóby, Don... Keith*. Chvejúcimi prstami zdvihnem doklad.

Toto je chlap, ktorého poznám. Cez oči má X, ktoré zakrýva väčšinu jeho tváre, ale ja si ho viem okamžite vybaviť. Ako sedí oproti mne pri raňajkách. Ako sedí na gauči pri telke, kým jeho pohľad neupútam ja. Ako sedí vonku na záhradnej stoličke, keď sme prichádzali zo školy, čo bola tá lepšia verzia, pretože keď bola Mattie chorá a prišiel po mňa, vždy zastavil na krajnici, než sme pokračovali ďalej do kempu... Doklad položím tvárou dole na koberec a po dlážke rozložím ostatné veci z obálky. Je tu ružový kúsok látky, jemný na dotyk a na okraji akoby vrúbkovaný, akoby... bol z druhej strany štítok. Dotyk palca ma uistí o tom, čo reálne držím. Časť goliera košele. Prevrátim ho. Na druhej strane je čiernou fixkou napísané meno.

Casey.

Schmatnem ďalší kúsok látky.

Delikátny kvetinový vzor, ružové púčiky.

Prevrátim ho.

Anna.

Ďalší kus látky je modrý.

Joelle.

Károvaný kúsok.

Jessica.

A potom nakoniec, jemná broskyňová látka.

Sadie.

Pustím všetko na zem a prehrabem sa vecami v ruk-saku, až kým v ruke necítim to, čo hľadám. Fotka. Tá fotka, kde sme ja, Mattie, mama a on. Tam to je. To tričko. Mám ho na sebe.

Mám ho na sebe.

Pomaly sa zdviham, oči stále upieram na svoju vlastnú tvár na tej fotke, až kým to nie je neznesiteľné a ja musím odvrátiť zrak. Čupnem si a začnem zbierať látky a doklady, pretože tu nemôžem tie baby len tak nechať. A doklady sú dobrá stopa, pokiaľ ide o miesta, kde Keith bol a kam môžem zájsť. Môžem ísť na každé to miesto a spýtať sa tam naňho, zistiť, kam išiel a – za mnou sa rozletia dvere. *Doriti.*

Otočím sa a napoly očakávam, že v nich bude stáť *on*, Keith. Ale nie je to on.

Je to Ellis.

So spadnutou sánkou stojí vo dverách. Chce začať s „Čo...“, no ja ho v momente váhou svojho tela pritlačím k stene. Moja zakrvavená ruka na jeho hrudi; uterák spadol na zem medzi nás. Jeho reflexy zatiaľ na môj prekvapivý výpad nedokážu zareagovať, a tak stíham vytiahnuť nôž a priložiť mu ho k hrdlu. V izbe počuť iba môj dych a jeho dych. Zatlačím, a zrazu už neviem, kde sa začína nôž a kde sa končí Ellis. Mať niekoho v takomto zovretí je omračujúci pocit, keď viete – keď len *viete*, že ak vám dá dobrý dôvod...

Ak *mi* dá dobrý dôvod...

„S-si ako on?“ chcem vedieť. Potí sa, trasie a ja robím to isté. Ešte pevnejšie zovriem rukoväť noža a zatlačím doňho bedrami. Zakňučí. „S-si ako on?“

„Čo? Kto?“

„K-K,“ Nie, nie. Nie Keith. „D-Darren.“

„Ja...“

„Preťahuješ m-malé b-baby?“

„Čo? Nie! Nie...“ chce pokrútiť hlavou, ale narazí na nôž. Prehltne, jeho ohryzok divoko poskočí. „Neviem, o čom to hovoríš.“

„Kde s-ste s-sa s-stretli na nete? Na nejakej s-skurvejnej úchyláckej s-stránke?“ Znova zatlačím a Ellis zastoná. Je celý ochromený strachom. „T-tak k-kde, doriti?“

„Bolo to-bolo“ snaží sa nadýchnuť. „Je to stránka hry... akože online PC hra! Boli sme v jednom tíme. Ja ne...“ Očami panicky behá po izbe a napriek tomu, že má na hrdle stále čepeľ môjho noža, si všimne doklady a veci rozhádzané po podlahe. „Neviem, o čom to hovoríš.“

Cítim, že sa trasím, že sa mi trasú ruky, a hlavou mi prebehne myšlienka, či by som ho takto nemohla zabiť. Nechtiac.

Snažím sa narýchlo analyzovať spôsob, akým povedal *Neviem, o čom to hovoríš*, a nepáči sa mi to, pretože rozoznám lož na sto honov a Ellis...

Ellis neklame.

„Si zranená,“ povie, no ja krútim hlavou, pretože nechcem, aby to robil, nechcem, aby sa so mnou rozprával, akoby som bola nejaké divoké zvieratko, ktoré sa dá milým slovom upokojiť.

„N-nie,“ oponujem.

„Chceš ma zabiť?“

Stisnem pery a snažím sa potlačiť slzy.

Som nebezpečná, chcem mu povedať. Mám nôž...

S plnou ťažobou na mňa doľahnú vlastné sračky.

Nemôžem sa poriadne nadýchnuť.

„Myslím, že to nechceš urobiť,“ vraví mi.

„Nechaj t-to,“ prosím ho, lebo viem, čo sa stane, keď odsunie moju ruku. Zavolá policajtov a toto celé bude úplne zbytočné.

„N-nie...“

„Pozri,“ povie Ellis. „Len odlož ten – ten nôž. Si zranená. Pozriem sa ti na to, okej? Dáme ti dokopy ruku a ty mi povieš – povieš mi o Darrenovi, okej?“

„N-nie.“ Jemne zatlačím nôž, akoby som chcela splniť sama sebe nejaký sľub. *Dokážem to, ak musím. Môžem. Spravím to.* „S-si jeho k-kamoš. Zavoláš p-polišov a...“
Nie, nie, nie. „M-musím t-to byť j-ja. T-to ja m-musím...“
„Chcem ti pomôcť,“ vyzerá, že sa tiež každú chvíľu rozplače. „Prosím.“

DIEVČATÁ

S1E5

WEST McCRAY:

Langford je typickou medzizastávkou. Ak by ste tadiaľto prechádzali, asi by vám ani nenapadlo, že je to ozajstné mesto. Je to jednoducho zoskupenie domov a pár prevádzok, ktoré nevytvárajú nejaký kompaktný celok. Z adresy, ktorú mi dala Cat Matherová – a kam Sadie smerovala – sa vyklúje motel menom Drozd. Ak by som chcel byť diplomatický, opísal by som jeho štýl slovom *rustikálny*, ale v skutočnosti vidno, že ledva drží pokope, a pôsobí, že sa každú chvíľu zrúti. Omietka je špinavá, strecha zúfalo potrebuje opraviť, ak nie rovno vymeniť, a všimnem si aj zopár rozbitých a puknutých okien. Nikde žiadne vtáky. Presne o šesťdesiat dní majiteľ Joe Perkins odovzdá kľúče Marcusovi Danforthovi, ktorý začne s demoláciou. Joe sa bude musieť rozlúčiť s miestom, ktoré je preňho domovom už vyše päťdesiat rokov. Takže môj príchod je celkom šťastne načasovaný.

JOE PERKINS:

Predtým sa to tu dokonca volalo U Perkinsovcov, pretože motel vlastnili moji rodičia a pred nimi moji starí rodičia, ktorí motel podedili od prastarých rodičov. V rodine je už sakramentsky dlho, ale momentálne je to už v stave, keď neviem, ako ďalej. Ak mám byť úprimný, asi som nikdy

úplne nechcel pokračovať v rodinnom biznise, ale ten motel som skrátka dostal. Bol som prakticky decko.

WEST McCRAY:

Nikdy ste nevedeli, čo by ste chceli robiť?

JOE PERKINS:

Presne tak, chlape! Vlastne som nikdy nemal príležitosť o tom poriadne premýšľať. A nechcem byť nevďačný. Viem, že je šťastie, keď máte celý život kde robiť. Ja len, že hneď ako som skončil strednú, začal som tu, a možno by som bol rád, keby sa ma moji rodičia – Boh im žehnaj – spýtali, či to chcem. Neprekáža mi to, ale asi by som sa tak sám nebol býval rozhodol.

WEST McCRAY:

Joe Perkins má päťdesiatpäť rokov, husté biele vlasy, vetrom ošľahanú tvár a ruky a nohy pokryté tetovaniami. Hovorí mi, že má každé z nich svoj význam, ale ten ostane medzi ním a atramentom.

JOE PERKINS:

O tomto vám ale niečo poviem...

WEST McCRAY:

Je to malý vtáčik na ľavom bicipse.

JOE PERKINS:

Je to prvé tetovanie a takisto názov tohto motela. Každý sa ma pýta: „A kde je ten drozd?“ A ja poviem, že tu. (Smeje sa.)

WEST McCRAY:

Keď Joeovi poviem, že sa chcem porozprávať o dievčati, ktoré sa tu možno zastavilo pred takými piatimi mesiacmi, hovorí mi, že sa síce bude snažiť spomenúť si, ale s ľuďmi,

čo tu strávia jednu noc, je to ako rozmazaný obraz. Nie sú tu dosť dlho na to, aby zanechali dojem. Keď mu však ukážem fotografiu Sadie, okamžite sa rozpamätá.

JOE PERKINS:

No jasné, tá tu bola. Rozprávala tak divne. A hľadala jedného môjho kamoša. Preto si ju pamätám.

WEST McCRAY:

Ten kamoš bol istý Darren?

JOE PERKINS:

Áno, Darren. Zastavila sa tu a pýtala sa, či je tu niekde Darren, ale ten tu vtedy nebol. Neviem, čo s ním chcela. Nemyslím, že to spomenula. Videl som ju len vtedy raz... Zaplatila za dve noci, ale ostala jednu? Fakt neviem. Keď sme to tu predali, záznamy som vyhodil.

WEST McCRAY:

Povedzte mi o Darrenovi.

JOE PERKINS:

Zachránil mi život.

WEST McCRAY:

Naozaj?

JOE PERKINS:

Áno. Akurát som šiel po diaľnici sem, do motela. Narazil do mňa nejaký ožratý debil. Auto sa párkrát prevrátilo a skončilo v priekope. Ten ožran šiel ďalej. Ani dnes vlastne neviem, kto to bol. Dúfam, že ten zmrd hnije v pekle. No a Darren bol hneď za mnou, celé to videl. Zastavil... Bol som už vonku, celý stuhnutý, stehno rozpárané... No, každopádne, v nemocnici mi potom povedali, že kým prišla sanitka, zastavil krvácanie. Odvtedy sme sa kamošili.

Povedal som mu, počuj, kamoš, keď budeš niekedy potrebovať izbu, u mňa máš dvere vždy otvorené.

WEST McCRAY:

A kde je teraz?

JOE PERKINS:

Tak to neviem. Ale s tou izbou ma vzal za slovo. Číslo desať. Nikomu ju neprenajímam. Tá je jeho. Mohol si sem chodiť, ako chcel, a tak to aj robil. A zriedka ostával dlhšie než pár týždňov.

WEST McCRAY:

To bolo od vás naozaj veľkorysé.

JOE PERKINS:

Tak, život má pre mňa väčšiu hodnotu než nejaká izba. Každopádne, vždy sa stratil a potom sa znova na pár dní objavil. Skvelý chlap, len stále nejaký mimo. Poznáte tie typy? Ale toto je asi najdlhšie, čo o ňom nič neviem... Dokonca som sa s ním snažil spojiť, aby som mu dal vedieť, že to predávam. Ale nepodarilo sa.

WEST McCRAY:

Máte naňho číslo?

JOE PERKINS:

Jasné, dám vám ho, ale je odpojené.

WEST McCRAY:

Joe má pravdu. Nedarí sa mi s Darrenom spojiť.

JOE PERKINS:

Ak mám byť úprimný, nemal som z toho dobrý pocit. A vlastne, keď ste sa mi ozvali, ten pocit sa ešte zhoršil. Nieкто ho hľadá, on je nezvestný. Potom vy hľadáte

tú babu, a tá je tiež nezvestná. (Pauza.) Kto je vlastne to dievča?

WEST McCRAY:

Vraví, že je jeho dcéra.

JOE PERKINS:

(Zasmeje sa.) Za celý čas, čo sme sa poznali, Darren žiadnu dcéru nespomenul.

WEST McCRAY:

Ale ona to tvrdí.

JOE PERKINS:

Ja len... (Zasmeje sa.) No, ale ak by mal dcéru, mal prosťe byť tam, kde ona, veď on... nevyzeral ako ten typ, čo zdrhne od rodiny. Veď mi zachránil život.

Bože, čím viac mi o tom hovoríte, tým divnejšie sa cítim...

WEST McCRAY:

Ukážete mi Darrenovu izbu?

JOE PERKINS:

Fú, počujte, neviem. Teda, mal by som to tam pobaliť... odkladal som to, až kým som si nebol istý, že nie je iná možnosť. Viete, chcel odo mňa, aby som tam nechodil, keď tam nebol, a ja som to rešpektoval, ale... myslíte, že v dačom lieta?

WEST McCRAY:

Neviem to naisto. Len viem, že hľadám Sadie a Sadie hľadá jeho, a ako ste povedali – obaja sú nezvestní.

JOE PERKINS:

Čo vám v tom pomôže jeho izba?

WEST McCRAY:

To zistím, až ju uvidím.

JOE PERKINS:

(Vzdychne si.)